

edycja PRISUSTVA
KNJIGA BR. 2

PRESING, 2018.

DANICA VUKIĆEVIĆ
JA, KLAUDIJA

Izdavač
Društvo za afirmaciju kulture – Presing
Mladenovac

Kontakt
kr.presing@gmail.com

Ispred izdavača
Predrag Milojević

Urednica
Nadežda Purić Jovanović

Edicija
Prisustva

Štampa
Presing izdavaštvo, Mladenovac
str. 64 / 20 cm / Tiraž: 300

Godina izdanja
2018.

ISBN 978-86-6341-252-1

Danica Vukićević
JA, KLAUDIJA

PRESING, 2018.

Copyright © 2018. Danica Vukićević

ČEKAJUĆI CVETOVE KROMPIRA BELE

Dok hrkao ti si
Ja sam stvarala svet
Najpre
Botanički, biljni, potom,
Majmune-ljude, kopce,
Ukrug – jestive lale
Kristalni svod pa bistru vodu,
Drveta plodna
Zmiju za oko moga vrata
Češljugara
Šiblje ukrasno,
Perde i perunike
Beluge bežmudre
Raspeh i štrik između svetova
Po njemu hodam s motkom
Ambiciozna. Žovijalna...
Idem, polako,
Šipe
Pera... trepavice, krljušt...

MOGLA SAM SE

Mogla sam se roditi u Uljanovsku
Mogla sam se roditi u porodici
Teških heroinskih zavisnika
Mogla sam biti kćerka i žena istovremeno
Majčin krst iznad kreveta sobe u ludnici
Mogla sam biti u konviktu trinaesto prase
Na ulicama Brazila devojčica-kradljivica
Mogla sam paliti žigice bez toplih priviđenja
Naslednica-udavača koju grle samo zbog novca
Mogla sam se roditi u Jakutiji
S crvenim nosićem u krznu
Svako je mogao da me poželi za kćerku
I da me kupi i da me izmisli
Na verandi mogla sam da zaspim
Okružena rakunima
Od svih života koji da izaberem
Kome da se priklonim, kad svaki nudi ograničenja
Na konju propetom
Uhvaćena sam i izlivena u bronzi
Pozlaćena naknadno, smirena zahvalnošću
Jer ko bi se setio spomenik sebi da izlije
Dok luta mističnim sferama...

Da sam ja sam
Leptir u prozoru
U staklenom pčelinjem ramu.
Oči gledaju odatle
S krila
Izgleda da sam nema
Sa strane, odatle gledam
U kuću
Nisam na putu, ne ne
Ne drhti mi glas iza stakla
Gledam, ali to je iskosa
Prelomljeno.
Koga odatle mogu da spasem...

Živote

Volim te takvog kakav si

S emanacijama

Prosečnim, bizarnim

Trivijalnim

Na licima, u srcima oporim

Hladnim, praznim

U lažima u kojima prođoše

Sati obimniji od večnosti

Prašnjav put, skotna mačka

8 Prljavi voz na nasipu koji za moje oči

Prolazi, vrteći se ukруг

Moja ćerka ima potrebu da

Razmišlja u kupatilu

Crna tastatura, pecivo s aditivima

Žeđ za znanjem, žudnja za

Poezijom

Sve je stalo u malo

Zanemeli/onemeli starci/starice

Koje niko više ništa ne pita

Govore to: nada je iluzija

Vidite u šta smo se mi deca, mi

Mladi ljudi pretvorili –

Višak kože, manjak pokreta...

MAJKA

Gledala sam film o majci
Ne o mojoj jer ja ne mogu da snimim film o njoj
Mogu da pišem o njoj
Hiljadu pesama o njoj
Beloj koži
Tirkiznim očima i seti
O zlostavljanju i stidu
Ona se nije skidala preda mnom
Bila je izložena
Prala je veš na ruke
Žudela sam za njom
Sanjala je sanjam je
Nedostižnu
Mogu da pišem o njoj

Ko da zna
Da li je to – dobrota
Umesno pitanje
Dobri su svi i
Bezazleni, čak i oni
Najpokvareniji, ili – krvoloci
Na oblaku kikitavog smeha
Ogrlicama od rubina čvrsto
Stežu vrat
Ženska solidarnost
Ženski avanturizam
Tetovaže, svuda, mic po mic
Kako nas prate, odakle stižu
Da li su živi
I da li su dobri
Odvaljeni od boga

Mnogo flajera/konfeta
Reklamnih knjižica/bukvarčića
Poruka, zapetih strela
Oglašavanja-osvete, vetar udara glavom
Kiša se sliva u oči
Nelekovita voda kaplje
Kese su jesenje ruže
Pas se igra vrlo šarenom
Lopticom koja podseća na
Model atoma.
Svetlost je pokuljala iz radnje
Bela i snažna kao duša
Supersile...
U plastu sena, pismo.

Ako nema ničega
Ako ne izrasteš – u popino prase
apstraktno besmisleno samoobnavljajuće
Onda svaki ishod, budući isti
Govori o uzaludnosti: nestajanju
svih nestajanja
I onda, ako je svejedno...
Kao da se ništa nije dogodilo
Misao–događaj
fatalan događaj
I nestanak fatalan je
Jer svaka smrt
Pretvara se u smrt
I ti ne živiš u meni
I ja te ne mogu spasiti
Crvenim produžnim gajtanom
punim naizmjenične struje

Labudovi, beli,
Galebovi, patke smaragdnih vratova
Brišem – lica, ko priđe
brišem, hoću samo nebo
Da gledam, reku koja se
Kao ja kukovima njiše u uskom koritu
Da čitam kako je Gogolj rastao
Šta se s njim dešavalo
Da sanjarim, o nebu savezničkom
Da se do-sećam ranog
I poznog detinjstva
Opojnih prizora čije značenje
Ostaće ne-do-kuč-ivo...

Svet (u stvari, ljudi) hladan je
I senilan
Velike ploče ljutog vetra
Razbijaju se o simetriju gradova
Guste kose prekuvanih rezanaca
Padaju umesto
Pokajanja mastiljavog mraka
Na ivici – do
Prepuštanja očaju
Mi, Sloveni-roboti, čemu da se
Nadamo... zelenookom bogu
Da se molimo...

Uvek se rodiš
prerano i prekasno
zlatno tele kada se istopilo
močvare kad pređoše
peneći se u znoju
crne šume zaobišli
svetla naša gase se i pale
zmija preseca put
(ti tamo)
probodene grudi
ordenom s mačevima
nežne ruke, sela i gradovi
(ti tamo)
svest o nedelima svest o tupom
jezero galilejsko zaleđeno
čupajući kosu
tumaram oko njega

Sad kuda
Da odem
Gde da se sakrijem: od posla
Od gradskog-seoskog prevoza
Ponoćna kaubojka, neporočna pudlica
Kuda od mrtvaca-spletkaroša
Ensorovskih prikaza
Moj bol, doboki bol
Mumificira se, telo svetice unutra
Hrista radi jurodiva
Ukočila se, slika zamrznuta
Sliva se tama Enkoridža, curi iz ušiju
Svi su Tamo, samo ja
Ovde sam
Napisaću roman
Kako je Gajto sreo nju
Kako grad avetinjski svetli kad odeš u njega uđeš i
Pokoriš se
Ležim na slami, raširenih nogu
Oko božje gleda me netremice
Blagoslov primam: piši... piši...

Ta velika
Ogromna nadmitološka bića
U koja mogu da stanu kontinent istorija rasa
Veća i od Zeusa i od Here
I moćne Afrodite
Čarobno naivno lice moje majke
Nevinost žarka
Ta tela u kojima je neprocenjivo sećanje
Vrtložna mudrost u koju je teško ući
Samo suzama neslanim stropoštatati se
Tamo i – daleko

Svemoćni
Svešapćući svenarodni
Sveprisutni bože
Čuvaj, ne daj moju majku milu
Staricu koja se prejela života
Koja me je pogledala
Rukom pozvala
Da priđem joj
Hladno joj je
I pas je legao pribivši se uz njena
Mršava leđa
Čuvaj ženu koja me je rodila

Bez novčanika

Bez naivnih zlatnih mindušica

Bez fotografija

Bez korpice s maramicama i crvenim češljicom

Bez isečenih čarapa

Bez papuča

Bez pidžame

Bez kombinezona

Bez *Pečata*

Bez *Istine o Titu*

Bez mene i psa kraj nogu

Bez svetala od preko puta

Bez šepurenja i koketnosti

Bez isečaka iz novina

Bez opere

Bez bez bez

Bez dezodoransa i slatkiša

Nemoj umreti tirkiznooka moja majko

Osamnaestog jula (petak je)
Svi putuju na more (stari običaj)
Mi ostajemo
Ona ostaje
Ostani sa mnom, nemoj otići
Nikuda, s nogama krhkim
Nežnom kožom paperjastom kosicom

Okreće glavu
Neće da me pogleda
Duri se sletela s oblaka narkoze
Ja ljubim krezubo
Nežno lice
Ja volim to telo
Modro izubijano
Uzvišeno telo moga tela
Gušeći se u zaključanim suzama, ona u šljajmu
Svet je rumen
I nad soliterom
Izvila se duga
(Samo nema svitaca
lako nebo je blizu
Noću)
Ona leži u svom boksu
I samo ja dolazim
Da me grdi nemo

JA, KLAUDIJA

Ja, velika Pizda (u smislu karaktera,
u antifeminističkom diskursu)
idem na posao
u sistemima moći – učestvujem
kao, vajkam se, razmenjujemo
„tajne“, nezadovoljni građani
i ja (velika Pizda) šuštimo
celofan skidamo s pojava
i bacamo ga jedni na druge
zmije-bičevi hladnog vazduha oko glava
u autobusu, mestu istine
živimo, ne deleći ništa
osim te, kolektivne – nelagodnosti

Obasjani, viljuške tanjiri šerpe
Kao da me gledaju
I šire toplinu postojanja, jer
Postojanje je upotreba

Ostarila sam ali nedovoljno
Perem je
Vaginu iz koje sam izašla
Mažem rane
Mazim je
Prskam vodicom iz banje
Uspavljujem tabletama
Kada se umorim
Ljubi mi ruke
Zahvaljuje se
Možda je ovo zvezdani trenutak
Jedne ljubavi

MOJA MAJKA LEŽI

Moja majka leži
U letnjoj haljini
S cipelama i svilenim čarapama
Leži na krevetu
Čeka potvrdu smrti
Sestra se seti kako je volela karmin i rumenilo
I našminka je
Prethodno tražeći u korpici karmin, njen, majčin
Moja majka leži s cipelama na nogama
Koje sam joj ja nazula
Čeka
Mirna je
(Povremeno to prisustvo još uvek
Mlakog tela deluje bizarno)
Moja majka leži usta joj sastavljamo
Nismo je očešljale
I zapravo njene poslednje reči
Bile su, teško i nerazgovetno izgovorene,
Počesi me
Moja majka potom
Leži u kovčegu s belim velom preko tela
Preko lica
I u tom telu, vidljivo je
Duša, u njemu, više ne obitava

To je sećanje na telo, to stvarno,
Hladno, iz hladnjače telo,
Da se ne pokvari
Lepa moja majka
Leži
U letnjoj haljini
S cipelama, u grobu, dubokom
Prekrivena belim velom
Zemljom i cvećem
Soba i krevet
Zadržali su njen miris, miris tela koje je
Nestajalo i nestalo
Sklonjeno, oduzeto

Mogla sam se roditi kao
Muškarac
Bio bih naočit
Vitak, verovatno
Mizogin, ateista
Zelenooki (švaler)
Često bih se pitao
O nižim oblacima, otkud oni
Tu, niži oblaci
Hodao bih lako
Stigao daleko
Ničega ne bih se plašio
Jedino ne znam
Da li bih pisao pesme
Na ultraljupkom *meku*
Kučao bih i kucao, sve same
Brojke, tabele bih punio
Čime inače ispunjen je – svet.

nedostaje mi njena ljubav
skrivena duboka
starinska nežnost
elegantni obrti
svetlucanje nestašluka
durenje bolna pitanja
njenaljubavmeobasjava
sipa odozgo sipa
nevinija od pesama nevinosti

Hladno je i sneg je modar
Sve vidim odozgo
Iz hladnoće
zgrade koje će nestati u pesku katastrofe
Miris marša
Suđenje za penal
Kazna bez premca
Izučavanja preko interneta
Ljudi ubijaju jer ne čitaju knjige
Bila sam licemerna i nevaljala
I skupila sam se na dečji broj
Sveci, primetićete
Drže knjige

NE BI LI BILO LEPO

Ne bi li bilo lepo
Privesti kraju utakmicu
U kojoj sam pobedila
Toliko nadmoćno
Da me je strah osvrnuti se na neprijatelja
Ne bi li bilo lepo
Pod belim laticama dočekati lisabonsko proleće
I smejeti se u sobi iznad mraka
Ne bi li bilo lepo nad grotlom utišalim
Povesti razgovor
Ne bi li bilo lepo u plavu svetlost kročiti
Ne bi li bilo lepo
Biti Paris Hilton velike poezije
Ne bi li bilo lepo
Uroniti i izroniti
Kamo se ne sme zaranjati
Ne bi li bilo lepo čuvši svoje srce
Čuti sve govore
Ne bi li bilo lepo ne samo slušati već svirati
Muziku koja je iznad svega
Iznad fejsbuka i računa
Iznad tepsije rumene pite
Ne bi li bilo lepo da dam sve što je potrebno
I da se sjedinim Tamo

Ne bi li bilo lepo hodati simsom
I iznad bezdana u ružičastim somot-patikama
Dok moje zelene oči mirno pasu svetlost božansku
Ne bi li bilo lepo putovati čitavu godinu
Kuću imati iznad vodopada anđeoskih
Zlatne klapne dati kome treba
Ne bi li bilo lepo oko šume trčati...
Biti vila i majka
Zlato iskopati
Vodu piti lekovitiju od sna
Ne bi li bilo lepo
Naslikati i fotografisati
Žene koje se smeju i plaču
Napisati sagu o sestrama
Sjediniti oca i majku najzad
Oko šume trčati
Plahovito se smejati uz hrast
Ne bi li bilo lepo
Osušiti se na suncu
Razviti testo tanko kao dah
Belo kao oblak
Voziti bicikl kroz kuću
Ne bi li bilo lepo zagrliti njih ispod kristalnog lustera
Ne bi li bilo lepo sejati iz sebe suvo zlato...
Ne bi li bilo lepo sklopiti krila ormara
Povući ručicu prozora otključati kuću

Izaći na mesečinu plavlju od plavog kamena i grozda
plavog
Uzeti u naručje posaditi u krilo
koga šta
sreću sreću...

UZNEMIRENA

Šta god da se desi, ja se uznemirim
reagujem burno i impulsivno, uznemirim se
proživljavam duboko i dramatično, uznemirim se
ako prođem ispod mosta, poželim želju i uznemirim
se
stilska i životna iskušenja podnosim hrabro,
dostojanstveno, ipak se uznemirim
kada nekuda odlazim ili treba da se vidim s nekim,
uznemirim se
tražeći izlaze, uznemirim se
pretpostavke, planovi, najniži zadaci,
začas me uznemire.

Nedostaje mi spokoj
Nedostaje mir
Čvrsto uverenje o ispravnosti
Nedostaje mi opuštenost
Ništa-ništa sanjati
Nedostaje mi život bez straha
Izgnanstvo brige
Nedostaje mi mirne duše
I mirna duša
Široko piljenje
U zaborav
Nedostaje mi statičnost užasa
Užasna statičnost
Nedostaje mi dodatak, istiniti
Samo čuvam s ruba stvari
Rub imperije, sećanja
Nedostaje mi duševna sitost
Duševni mir
Nedostaju jednostavni spokoj
Uverenost
Stabilnost
Čvrstina
Nedostaje mi olovna osovina
Nedostaje mi nezaslužena radost

Nedostaju mi šapat mora i morskih utvara
Nedostaju mi cigarete koje mutno gore
Nedostaju mi žar i žudnja i žubor
Nedostaju krila
Magla i u magli ja-guska kliktava
Nedostaju mi preobražaji
Nedostaje mi iskorenjivanje
Nedostaje mi nedostižnost
Nedostaju mi roditelji
Nana deda tetka ujak i svi
Preminuli umrli mrtvi
Nedostaju mi Zlatin glas i pogled
Nedostaju mi kuća i ognjište
I deca mnogo dece
Nedostaju mi led i pećina, sneg, vuk
Nedostaje mi strah nad strahom
Nedostaje mi prazna zemlja
Prazan voz
Nedostaju mi veliki gradovi
Nedostaju Džojs i Molijer
I Mamlejev i Dobičin i
Blago
I dubok san...

Ribala sam i ribala kolosa/kuću/kita
Prljavština je izbijala kao ponornica
A onda sam digla ruke
Reći svima Vi
Svima reci: ti
Vi ste baš tako
Hoćeš li ti
Mi, zastupnici neodredljivih paradigmi
U odbrani Petog sveta
raslabljeni nepriznatošću...
On je ogroman
Ja sam pesnikinja
Dremamo – jedno naspram
Drugog
Otekli mladi Buda
U radničkom kombinezonu
Voda nad vodama – stihovi moji
zapljuskuju
Tebe Tebe
Uzvracam Ti, Gospode, ljubav svu
Čistotu – svu

Šta nedostaje Berezovskom
Možda sumnju izaziva
Čudan repertoar
Ili – stomak koji
Ima – veliki stomak
Šta nedostaje Berezovskom
Saosećanje
Rastvaranje
Šta sam očekivala
Na sedištu stešnjena
Pored radosnog crkvenog lica.
Očekivala sam nešto – nepoznato.
Bilo je trenutaka kada sam
Svirala njegovim prstima
Čudno je za/svirati
Tuđim prstima bez dozvole.

Kao da su želeli
Zauvek da ostanu
U toj svojoj velikoj
sobi
Koja je imala terasu
punu stvari
na kojoj su se ponekad na oštroj zimi čuvale pihtije
svako na svome krevetu-kauču
koji su uveče razmeštali
hladnovlažna posteljina
ceo dan bila na vazduhu
hladna ćebad u jorganskim čaršavima
Noć pada na njih
paperje čađi, šljunak-mak
I večno će ostati
na sarkofagu-ležaju
moja etrurska majka
moj etrurski otac
nepromenljivost kojoj su
težili

monumentalnost ta – bezvremena
bile su nagoveštaj
nečega što polako
otvaram
pokušavam da razumem
Teški poklopac kako da podignem
pitam se

IZ FLUORESCENTNOG RIBNJAKA

Odjednom,
Svi imaju veštačke zube
Prugaste šarene sokne
Marinirane krastavce-prste
Put dug po kojem hodaju
Idući prema Raskrsnici
Na kojoj čačkajući zube
Sedi đavo
Dug je put nešto bi vredelo pojesti, zaigrati
Na nekom vašaru
Prespavati na tremu
Idući putem pravim
Zaplakati se od sreće
Čuvši
Pesmu božansku danteovsku filozofsku
Kako li je... pitati babu na tremu
Baba mljacnula
Sutlijaš usisala
Mesec se sa šeširovom odnekud pojavio, mačor s njim
Gitarski kofer u ruci držao dečak crn, bara u noći

I neko je sve video
Ukrao misao kosmičku
Štapom udario o tlo
Neznanac, zao drug
Svi se razbežашe, danteovsku rimu sačuvavši
Pred sam kraj
Đavolskog posla...

Sama sam u crnoj Sali
Crni klavir – moj
Crne ruke crni zvuk

Crne trepavice nisu spuštene
Miran u uglu đavo-drug
U senci kakvu niko nema
Ko kavijar sjajnogust
Ruga mi se, pod ruku s đavolkom punačkim
Iz sebe izbljuvah đavolsko dete
Te dadoh mu šestar
Za u pakao srećan put
U miru se rastadosmo
Vratih se kroz salu u dom beli
Nad kojim preleću radosni galebovi
S mora bliskog pokvašeni...

Dođi

Dođi da razgovaramo

Neću skuvati čaj

Vino neću sipati u čaše nekristalne

Samo dođi

Da razgovaramo

Pušiću na prozoru

Ulice suše se

Duga je pala na krov, ugasila se u reci

Grane se odlomile, ukrutili pipci

Dođi

Dođi da razgovaramo

Bez vere vidim zauvek hladno mesto
Kamene predele, rozikasto meso
Bez vere
Mesto naše smrti – klasno rasipanje
Nezamisliva hladnoća
Šta mi treba
Čemu da se radujem
Šta da sanjam
Opustela je
Stara bina
Pozorište krušno
Iz vremena kad oči su mi bile zlatne
Pobegla sam
Iskrala se iz Vrta

Gospode
Ti što ciljaš u mene
Grleći me a da ja to
Ne znam
Ličim na mnoge ljude
Niko od njih na mene ne
Liči
Naizgled paradoksalno je
Gospode, ti koji si
U arabeskama
Nevidljiv za mene
Prema meni okrećeš
Mlin za kafu, za molitvu
Čujem ptice
Nekada raspadnuto
Nebo odlazi
Krijući se kao zubi
Iza ruke
Videla sam te kako me
Gledaš

S majčinog groba
Visok korov izrastao je

Oni su imali slomove.
Prekretnice koje su bile jače
Od tela i duše.
Smrt dedina. Gubitak građanskih prava.
Gubitak bogatstva i sigurnosti.

Gubitak oca. Partizani.
Smrzavanje i glad.
Uzdizanje i ponovni slom.
Slom za slomom. Vriska i cika.
Nesklad. Teret.
Sporo tonjenje u starost:
Gubitak muškosti i ludilo. Slom
Odsustvo mira
Gubitak mesta ljubavi

Drago ti je, majko, što čuješ
Naše glasove
Bela nežna majko
Sav smo korov počupale

Kakva to struktura čeka
Da od nas napravi nešto
Kakva to rešetka u mraku slaže nas
Sazdavanje nije ublažavanje
O majko
Zelena je bubica na stolu
Same smo ti i ja
Noćna muziko, mila
Vuk koji je živio u meni luta, majko
Zavija, u meni
Svileno sivo krzno svileno grlo iznutra

MESSE

On se oprašta – od života
Mlad je i umoran
Glasovi: govore govore kovitlaju se
Dirljiv, taj sklop
Plašim se, idem, bosa
Odlaganja nema
Oprašta se upravo sada
Sada sam s njim jer smo mi sada
Ne tuguje se na latinskom već sudi...
Sreća nije prohujala samo je ogromna
Bez gravitacije, ogromna
Vraća se u telo i napušta ga.

Nisam stigla da zavolim predmete
Da se vežem za borduru
Da komad neki kao muzički materijal
U meni peva
Nikakav brokat ni svila, ništa,
Sat s federima za kamin, ogledalo, stolica, samo to je
preživelo
Od čitavog porodičnog života
Od njih, samo to mi je ostalo
(I – tetkin zlatni sat, koji se ne može popraviti)
Možda ta tri predmeta kazuju:
Sat je merenje prolaznosti, vreme je moje
Stolica je trenutak da zastanem, sednem i pogledam
gde sam
Ogledalo mi govori ko sam
Ništa o – kuda

Ovako je bilo
Ušla sam u 601
da bih posle uhvatila
711, *seljani i ja*
pomislila sam gledajući
čudnu ženu s malim ustima
Metju Centrovic
nije to niz asocijacija
Metju Centrovic – znam njegov stil
i hrabrost...
onda sam pustila suzu-dve na vetru
čitala Ulicku
Dosta mi je beznađa.

SA LEZBOSA SMO DREVNE

Stižem svuda
Pišem eseje i romane
Vozim
Otmjena samouverena
Ogromna
Feministkinja devetog talasa
Snažna
Iscljujem
Besplatno
Mnogi sada imaju više nogu
Još nekoliko pari sisa
Više očiju i više ušiju
Hladnokrvna
Uspešna
Iscljujem

TI, TI

Ti

Moraš biti

Oprezna

Vrlo oprezna

Jer, ne znaš

Šta ti ko sneva...

Neće te ubiti taj-i-taj

Može te ubiti – gola neopreznost

Ti

Moraš biti – budna

Sasvim budna, koncentrisana

Sto-posto

Ne osvrutati se pritom

Ne plašeći se pritom

Hladna kao muda čarobnjaka

Ti

Moraš biti mirna

Mirno dostojanstvena

Iz rama gordosti

Izađi poput zmije

Snažna golubice-lisice

Ti
Moraš biti – tu
Stajati
Stajati, stajati
Jer ne možeš – drugačije...

DA LI ME ZANIMAJU GRČKI PESNICI

Da li me zanimaju živi grčki pesnici
Da, da
Španski
Portugalski, finski
Svi, evropski, kajmanski, zelenortski, pesnici savane,
eskimski, pesnici iz rezervata, avganistanski, jezički
Pesnici peder-gej-homoseksualci, heteronimni,
Da li me o, da li me zanimaju živi
Univerzitetsko-američki, regionalni
Slem, dekadentni, komunistički,
palestinski, cionistički
Pesnici-pravoslavci
Pesnikinje, pesnikinje, da li me one zanimaju
Ili
Ili sam dovoljna sama sebi, sa mrtvima
U grupicama, dok nas ne razveje eksperiment,
taktika, NASA
Ne ne ne odlazite
Zelenortski pesnici, karipsko-karpatiski
Pesnici soli i smole i uglja
Nemojte se javljati meni iz zarobljenog vremena
Već samo iz mogućnosti
Plazmi-struna-šupljina
O, zdravo da ste...
Vi mi vi, pesnici

O AUTORKI

Završila Opštu književnost i teoriju književnosti i Ženske studije.

Objavila knjige poezije: *Kao hotel na vetru*, KOS, Beograd, 1992; *Kada sam čula glasove*, Matica srpska, Novi Sad, 1995; *Šamanka*, Centar za stvaralaštvo mladih, Beograd, 2001; *Luk i strela*, Povelja, Kraljevo, 2006; *Prelazak u jednu drugu vrstu*, Prosveta, Beograd, 2007; *Visoki fabrički dimnjaci*, Povelja, Kraljevo, 2012; *Svetlucavost i milost*, Udruženje književnika i književnih prevodilaca Pančeva, Pančevo, 2013; *Dok je sunca i meseca*, Kulturni centar Novog Sada, Novi Sad, 2015; knjigu kratke proze *Na plažama*, Rad, Beograd, 1998, proznu knjigu *Život je gorila*, KOV, Vršac, 2000; knjigu priča *Majka obrnutih stvari*, Rende, Beograd, 2017.

Dobitnica nagrada *ProFemina*, *Biljana Jovanović*, *Milica Stojadinović Srpkinja*.

Živi i gradi u Beogradu.

AKO NE IZRASTEŠ U POPINO PRASE

„Ja, Klaudija“ predstavlja svojevrsnu misteriju spasa. Poetsko nadahnuće Danice Vukićević bokori se u metafore biljnog i životinjskog sveta, šarenih i svetlucavih pojava koje nadilaze i prevazilaze ovdašnje gubitke. Neposredno suočavanje sa bolom postojanja i bolom nestajanja koje je ovde, jer *samo sam ja ovde*, i neshvatljivo velika božanstva kojima se obraća, u njihovom odsustvu. Iz trenutne životne situacije i sveta bez smisla, prelazi se u satvoreni svet. Subjekt lirskog govora žonglerskom veštinom uspeva *preko štrika* da prevali put do bajkovite raskoši i kao u kakvoj pastorali ostvari svoj svet sreće i ispunjenosti. Sa jedne strane je pesnikinja, *ovo ovde*, sa druge strane je transcendencija, Gospod, Majka, Moguće. A svaka od mogućnosti *nudi ograničenja*. Pozicija pesnika se katkad poistovećuje sa bogovskom, a katkad blago i pomalo crnohumorno parodira, jer ne može da *spasava*. Pevaju se neposredni trenuci bola, stajanje pred grobnicom *etrurskih roditelja*, sećanja na njihov život i sećanja na sopstveni život koji polako nestaje da ga zameni hladnoća i bezosećajnost *ploče sveta ljudi*. Pevaju se mnogostruke pojave *pojavnog sveta*, savremenog doba, aktuelnosti kojima nismo

dorasli a koje često urušavaju temelje našeg bića. Katkad se teška melaholija nestajanja direktno prevazilazi putem razmatranja i postavljanja pitanja. Jedan od mogućih odgovora jeste pomenuto kreiranje novog sveta, nove stvarnosti koja se odvija u jeziku i njegovim mogućnostima poetskog stvaralaštva. Pored toga, aludira se i na iskustvo pesnika i stvaralaca iz ranijih epoha, traže se i nalaze pesnici-pisci preci, stvaraoci srodnici; upućuje se na slikare, muzičare, mislioce. Nad svim tim tragikomičnim ljudskim mnoštvom dežura nedremano zeleno oko slovenskog božanstva, viđeno u svojim preinačenjima i kao majčina tirkizno-oka homerovska figura. Pesme u kojima se neposredno govori o majci imaju blagu martirsku stilizaciju obostranog mučeništva: govore o svakodnevnim sitnicama koje život znače, i nestajanju tela koje postaje samo *sećanje na telo*. Okamenjeni bol zbog ostanka i prebivanja ovde i sada, stoji nasuprot neodređenog *tamo daleko*, koje može da se čita i kao inostranstvo ali i kao onostranstvo. Ovde učestvujemo u *sistemima moći*, u kojima nemamo ništa *jedni sa drugima, delimo samo kolektivnu nelagodnost*; otud bekstvo u knjige i prirodu, daleko od *sarkofaga* sadašnjosti-bola; otud otvaranje masivnoj transcendenciji i blagoslov: *piši, piši...* Nedostajanje je sveukupno, kako običnih svakodnevnosti i sitnica, tako i ekskluzivnih momenta ostvarenosti, pisanja, prodora u nešto više od

nas. U poneki stih, nenapadno, ali dovoljno da se nazre *slovenski* okvir, dopire sudbina emigranata, nevoljnika, stradalnika. Ima pesama u kojima se direktno obraća Gospodu, a on svoju *čistotu* šalje u prljave ruke ovozemaljskog – *videla sam te kako me gledaš*, a ima i iskustava boravka na đavoljoj strani, onda kada odsustvuje poverenje u život. Na pesnikinjino pitanje kuda da se krene odgovor je da se ne mora nikuda krenuti. Dovoljno je prebaciti se u „ti“, stajati nepokolebljivo, biti ono *tí*, koje opstaje u paklenom simultanizmu ovamošnjeg, pridruženo univerzalnom pesničkom bratstvu u univerzalnoj pesničkočovečijoj sudbini. Premetnuti se u *metamorfozi*, u misteriji spasa, u *popino prase samoobnavljajućeg bitisanja*.

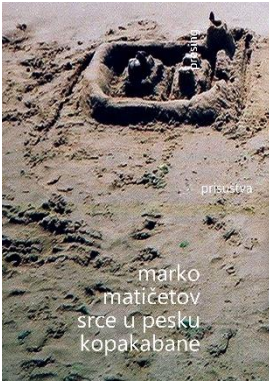
SADRŽAJ

Čekajući cvetove krompira bele.....	5
Mogla sam se.....	6
<i>Da sam ja sam.....</i>	7
<i>Živote.....</i>	8
Majka.....	9
<i>Ko da zna.....</i>	10
<i>Mnogo flajera/konfeta.....</i>	11
<i>Ako nema ničega.....</i>	12
<i>Labudovi, beli.....</i>	13
<i>Svet (u stvari, ljudi) hladan je.....</i>	14
<i>Uvek se rodiš.....</i>	15
<i>Sad kuda.....</i>	16
<i>Ta velika.....</i>	17
<i>Svemoćni.....</i>	18
<i>Bez novčanika.....</i>	19
<i>Osamnaestog jula (petak je).....</i>	20
<i>Okreće glavu.....</i>	21
Ja, Klaudija.....	22
<i>Obasjani, viljuške tanjiri šerpe.....</i>	23
Moja majka leži.....	24
<i>Mogla sam se roditi kao.....</i>	26
<i>Nedostaje mi njena ljubav.....</i>	27
<i>Hladno je i sneg je modar.....</i>	28
Ne bi li bilo lepo.....	29

Uznemirena	32
<i>Nedostaje mi spokoj</i>	33
<i>Ribala sam i ribala kolosa/kuću/kita</i>	35
<i>Šta nedostaje Berezovskom</i>	36
<i>Kao da su želeli</i>	37
Iz fluorescentnog ribnjaka	39
<i>Sama sam u crnoj Sali</i>	41
<i>Dođi</i>	42
<i>Bez vere vidim zauvekhladno mesto</i>	43
<i>Gospode</i>	44
<i>S majčinog groba</i>	45
<i>Kakva to struktura čeka</i>	46
Messe	47
<i>Nisam stigla da zavolim predmete</i>	48
<i>Ovako je bilo</i>	49
Sa Lezbosa smo drevne.....	50
Ti, ti	51
Da li me zanimaju grčki pesnici	53
O autorki.....	55
Pogovor	57

...u istoj ediciji...

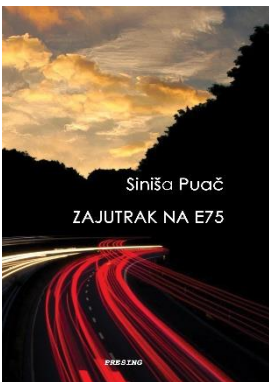
Marko Matičetov – Srce u pesku Kopakabane

Potruga za autentičnim lirskim govorom odvodi Matičetova do Brazila. Njegove pesničke minijature plene jednostavnošću kojom opisuje mitopoetske i antropološke situacije, među kojima je i mogućnost jezičke spoznaje. Susret sa drugim podnebljem donosi novo poverenje u pesništvo i njegovu moć da poistoveti doživljeno i

iskazano, i da svedoči o svetu nađenom na drugom kraju sveta.

Siniša Puač – Zajutrak na E-75

Pesme Siniše Puača duboko su u aktuelnoj stvarnosti naših prostora. Spajajući klasičnu rimovanu formu sa jezikom svakodnevice, kao kakav cinični šeret i artist, on opisuje svet kolektivnih ruševina. Svakidašnja banalnost rekreira se u raznovrsne i sveže poetske spojeve da bi se iz zatočenosti u polugradskim pejzažima skučenog i tuđeg vremena

dosegla sloboda u kojoj smo u isto vreme i na svim mestima.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ВУКИЋЕВИЋ, Даница, 1959-

Ја, Klaudija / Danica Vukićević. - Mladenovac: Društvo za afirmaciju kulture Presing, 2018. (Mladenovac: Presing izdavaštvo). - 62 str. : autorkina slika; 21 cm. - (Edicija Prisustva; knj. br. 2)

Tiraž 300. - O autorki: str. 55. - Стр. 57-59: Ako ne izrasteš u popino prase / Nadežda Purić Jovanović.

ISBN 978-86-6341-252-1

COBISS.SR-ID 256779532
